

והאלים

פרשת אלה
תשפ"ו

יושב

לע"נ יעקב דאב בן צבי

העלון נכתב על ידי: מנחם ריביץ

טוב מנעוריו

אותו אחותו איך אירע לו הנס, מה היו מחשבותיו ובמה כיוון שזכה ככה להנצל מהמוות.

אבל הרב הפתיע אותה בתשובתו: "באותם רגעים לא פחדתי ולא רעדתי. כלל לא חשבתי על האפשרות שיצליחו לפגוע בי. אפילו שבריר של מחשבה על פגיעה לא עלתה בי. על מה כן חשבתי באותו זמן? חשבתי: נו, מתי כבר תעזבו אותי ותניחו לי? אני צריך להתפלל מנחה! עוד מעט השקיעה, אין לי זמן לשטויות שלכם".

בפרשה אנחנו מתחילים את סיפורם של האבות הקדושים, סיפור דרכו אנחנו יכולים, והאמת צריכים וחייבים ללמוד איך צריכים גם אנחנו לחיות את החיים.

אברהם מצווה בציווי הראשון: "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך", וזהו הנסיון הראשון שרוב המפרשים מונים במנין עשרת הנסיונות שבהם אברהם עמד.

הרב ירוחם לוואויץ זצוק"ל, המשגיח של ישיבת מיר אומר שפעולות האדם מתחלקות לשתיים, יש את הפעולות הטובות והחיוביות שהאדם עושה, פעולות כגון קיום המצוות, עשיית חסד וכמובן לימוד התורה. לעומתן ישנן את הפעולות השליליות שהאדם עושה כדוגמת העבירות.

אחיו של ה'חזון איש', הגאון הרב יצחק קרליץ זצ"ל, כיהן כרב העיר קוסובה שבליטא לאחר אביו בזמן שהעיר נקלעה לאזור מלחמה קשה. אחד הצבאות הלוחמים החביא מאגר גדול של נשק בקדמת בית הכנסת המרכזי של העיר.

בית הכנסת המשיך לפעול כרגיל ורבי יצחק ששם היה מקום לימודו, ישב ועיין בתלמודו כבשגרה. יום אחד כשהוא יושב שם לבדו, פרצו לפתע חיילים אל בית הכנסת, הם גילו את המצבור האסור, ומיד האשימו את הרב שהוא זה שהחביא שם את הנשק בניגוד לחוק.

הם גררו אותו לכיכר העיר, ושם ערכו לו משפט שדה מהיר. במשפט נגזר עליו עונש מיתה שיבוצע לאלתר. העמידו את הרב ומולו הציבו חייל שיבצע את גזר הדין. אחותו הקטנה, שעתידה לגדול להיות אשתו של הגר"י קיינבסקי זצוק"ל ראתה את המתרחש ולדאבונה צפתה באחיה עומד מול הנשק השלוף כאשר נשמעה הפקודה לירות.

הנשק נדרך, ההדק נלחץ, אך שום כדור לא יצא. החייל ניסה ללחוץ שוב ושוב אך הירייה לא נורתה. לאחר מספר נסיונות החליט המפקד לשחרר את הרב קרליץ שחזר אל בין כותלי בית הכנסת. מאוחר יותר שאלה

המשך בעמוד הבא

**בא גם אתה להיות שותף בהפצת
העלון ותזכה את יקירך:**
4663MR@GMAIL.COM

לעילוי נשמת: בנימין בן שמעון ז"ל, שרה בת אנשל ז"ל
אסתר הינדא בת יהודה לייב ז"ל, אליהו בן ישראל ז"ל,
אילן בן סוזן ז"ל.
לרפואת: אברהם צבי בן שרה, בנימין בן אלישבע, מתן בן טלי.

**העלון השבוע
הוקדש:**

כאשר אברהם עומד בנסיונות, שמתחילים ב"לך לך מארצך" ונגמרים ב"לך לך להר המוריה", הוא נתן לנו – בניו, את הכח לעמוד גם כן בכל הנסיונות שניצבים מולנו.

כך גם יצחק ויעקב שעמדו בנסיונות שונים מעקרות, דרך היסורים בבית לבן. מפשיטת הצוואר על המזבח ועד לירידה למצרים. הם העמיקו את האחיזה, הם חיזקו את החיבור, הם יצרו את הקשר הבל ינותק של צאצאיהם עם התורה ועם הקב"ה.

וכך העיד בלעם על עם ישראל: "כי מראש צורים אראנו ומגבעות אשורנו", ורש"י פירש שם על המקום: "אני מסתכל בראשיתם ובתחילת שרשיהם ואני רואה אותם מיוסדים וחזקים כצורים וכגבעות", כמו שההרים והגבעות עומדים יציב, ככה אי אפשר להזיז את ישראל ממקומו.

ממשיך הרב לוואויץ' זצוק"ל ואומר שעיקר עבודת האדם בעולם היא לשים לב שמעשיו יזכו לאיזו בחינה של חיבור. שידאג שהמעשים שלו יהיו בגדר נטיעה, להוסיף יציבות וחוזק, להוסיף ולחזק את החיבור לריבונו של עולם. אם האדם רואה בעצמו שכל דבר קטן מזיז אותו, שכל שינוי בתכניות, כל נסיון שנקרה בדרך וכל מחשבה שעולה בראש גורמת לו לוותר על הלימוד, על המצוות או ח"ו להגיע לידי עבירה, הוא צריך לדאוג לחזק את החיבור הזה.

כי כמו שכבר ראינו, התאווה היא הבל, היא רוח שמעיפה את האדם ממקום למקום ולא נותנת לו להתחבר לאותם שורשים שנטעו האבות. לעומתה התורה, המצוות והמעשים הטובים יוצרים חיבור כל כך חזק, ששום רוח או אקדח לא יגרמו לאדם לוותר על מצוה.

מעבר לידיעה השכלית וההבנה בטיב המעשים, יותר מרגש הסיפוק או האשמה שמלווה את האדם כאשר הוא מקיים מצוה או חלילה עובר על עבירה, מסביר המשגיח שיש את טבע המעשה שמשפיע על האדם. כמובן שלכל מעשה ההשפעה הפרטית שלו, אך ישנו מכנה משותף לכל המעשים הטובים, כמו גם להיפך. היסוד המשותף לכלל המעשים הטובים הוא הנטיעה, כשאדם עושה מעשים טובים הוא נמשל לעץ נטוע, כפי שכתוב בתהלים "אשרי האיש... והיה כעץ".

המעשים הטובים מחברים את האדם אל המקור, הם מצמיחים לו שורשים חזקים שכלל שהוא מתמיד במעשים אלו כך הם מקבעים אותו ונותנים לו יציבות איתנה, יציבות כזאת שלא משנה איזו רוח תגיע, ואיזה מאורע יקרה בעולם, הוא לא יזוז ממקומו.

וכל אדם יכול להרגיש שכאשר הוא עושה דבר טוב הוא מרגיש כובד ראש, הוא מרגיש שהוא נהיה מחובר למשהו. ויסוד הרע הוא בדיוק ההיפך, הרע הוא ההבל – הריק. התאווה והחמדה הן חסרות מהלך, וחסרות יציבות. הן, כמו המעשים הרעים אליהן הן מובילות מאופיינים בהתהפכות בלתי פוסקת מרצון אחד למשנהו.

הרשע נדמה "כמוץ אשר תדפנו הרוח", כל דבר קטן מזיז אותו ממקומו, כל רוח קלה מעיפה אותו למחוזות אחרים, כל מחשבה מבלבלת אותו, וכל מעשה מנתק אותו ממקום חיבורו עד שהוא נשאר תלוש ותלוי באויר ללא כל אחיזה.

האבות הקדושים, במעשיהם ובאורחות חייהם העניקו את כל תשומת ליבם למטרה אחת: לטעת שורשים חזקים לעם ישראל. כי כל עוד העץ לא היכה שורשים, עוד ניתן להזיזו ממקום למקום, אך ברגע ששורשיו נקלטו באדמה, כבר אי אפשר לעוקרו.

חפש את הרב מנחם ריביץ:

או בטלפון 0733-578-562

